

Azra'nın Doğum Günü Kabusu

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde güzel bir kız varmış. Bu kız 7 yaşındaymış. Haftaya 8 yaşına girecekmış. Bu kızın adı Azra'ymış. Azra'nın sapsarı saçları, çilek gibi pespembe yanakları, al al dudakları varmış. Azra dünya tatlısı bir kızmış. Boyu da minicikmiş, ufak tefek bir kızmış. Azra çok zengin bir ailenin kızıymış.

Azra'nın doğum gününe bir gün kalmış. Azra tutturmuş parka gideceğim diye. Annesi Melike hanım hizmetçisi Hatice'yi yanına çağırmış.

Melike: “ Hatice, kızım parktan gelmeden her şeyi hazırla.” demiş.

Hatice: “ Tamam efendim.”

Melike hanım Azra'nın bakıcısı olan Betül'ü çağırmış. Ona: “Betül, kızımı hazırla parka gidin.” demiş. Betül cevap vermiş: “Peki efendim. Hadi bakalım Azra ne giymek istersin?”

Azra: “Kırmızı elbisemi giyeceğim. Ayakkabılarımdan da kırmızı kurdaleli olanını giymek istiyorum.” demiş.

Betül hemen kızı giydirmiş. Parka gelmişler. Azra hemen parmaklıklara gitmiş. Orada çok sevdiği bahçivan Mehmet'i görmüş. Onun yanına gitmek istemiş o sırada parmaklıklardan birkaç tanesi kırılmış ve Azra yere düşmüş. Bunu gören Betül ve Mehmet hemen yanına koşmuşlar. Azra çok yüksek bir mesafeden düştüğü için başına aldığı darbe ile sersemlik geçirmiş.

Azra: “Annemi istiyorum!” diye mırıldanmış. Parkın önünden geçen babası Mustafa kalabalığı görünce merak edip kalabalığa doğru yürümüş. Yerde yatanın kızı Azra olduğunu görünce telaşla ambulansı çağırmış. Olayın şokunu atlatamayan Azra bayılmış. Ambulans gelmiş, Azra'yı hastanede hemen ameliyata almışlar. Bahçivan Mehmet hemen Melike hanıma haber vermiş. Gözleri ağlamaktan kan çanağına dönen Melike hanım hemen hastaneye gelmiş. Doktor ameliyattan çıkınca herkes doktor Kaan Bey'in etrafında toplanmış. Kaan Bey sadece anne ve babasıyla görüşmek istemiş ve Kaan Bey'in odasına gitmişler. Kaan Bey çok üzgünmüş, neredeyse ağlayacaktı. Mustafa Bey ve Melike Hanım çok telaşlıymış. Melike hanım ağlayarak: “ KIZIMIZ nasıl doktor bey?” demiş.

Doktor: “ KIZINIZ uzun bir süre yürüyemeyecek.” Melike hanım ve Mustafa Bey ağlayarak: “kızımızı görebilir miyiz?” demişler. Kaan Bey izin vermiş. İçeriye girmişler. Azra henüz uyanmamış. Annesinin ve babasının sesini duyunca uyanmış. Annesine sormuş: “Anne ne oldu bana?” Annesi ona cevap verememiş ve arkasını dönmüş. Bu sefer babasına sormuş: “Baba ne oldu bana?” Babası tüm gücünü toplamış ve: “Bir şeyin yok kızım sadece birazcık yürüyemeyeceksin, ayakların tutulmuş da...”

Azra: “Neden ağlıyorsunuz peki?” Babası cevap vermiş: “Gözümüze toz kaçtı da...”

Azra taburcu olmuş ve eve gitmişler. Azra'nın doğum günü kutlaması olacaktı. Azra yürümek istemiş ama başaramamış. Azra çok üzülmüş. Dışarı hava almaya çıkmış. Bir anda küçük bir köpek yavrusu görmüş ve peşinden gitmiş. O köpek onun aklını başından almış. Onun adını Armut koymuş. Köpek ormana kaçmış. Azra'da peşinden tekerlekli sandalye ile gitmiş.

Azra: “Armut, gel gel yavrum.”

Köpek sürekli havlıyormuş. Azra da ‘gel yavrum’ diyip duruyormuş. Bir süre sonra köpeğin sesi kesilmiş. Azra da susmuş. Kaybolmuş ve iki adamın sesini duymuş. Kendi aralarında bir şeyler konuşuyorlarmış. “Bana yardım etmek için geldiler heralde” demiş ve: “Hey burdayım, yardım edin.”

Adamlar Azra’yı görünce sevinmişler. Azra’yla hemen arkadaş olmuşlar. Azra onları iyi insanlar sanmış. Adamlar: “Seni annene götüreceğiz ama biraz bizimle kalacaksın.” demişler. Azra kabul etmiş. Adamlar onu ormanın içinde eski bir eve götürmüşler. Azra’yı oraya bırakmışlar ve annesinin telefon numarasını almışlar. Sonra annesini aramışlar.

“Kızın elimizde. Eğer polise gidersen kızını unut.” demişler. “Bize tamı tamına 1500tl vereceksiniz.” demişler. Melike hanım, Mustafa Bey’e haber vermiş. Tekrar adamlar aramış ve: “Parayı kızının sakatlandığı parka getireceksiniz, hemen şimdi!” demişler. Polis o adamları bulmuş, adamları tutuklamışlar ama bir türlü Azra’yı bulamamışlar. Annesi ve babası telaş içinde her yeri aramış ama bulamamış. Azra’yı altı yedi gün sonra sakatlandığı parkta bulmuşlar. Azra anne ve babasına kavuşmuş. Aradan iki yıl geçmiş. Azra tam 10 yaşına girecekmiş ki aklına Armut gelmiş. Dışarıya çıkmış onu kaçıran adamlar kapıda dolaşıyormuş. Azra o adamlara gününü göstermek istemiş, onların yanına gitmek isterken araba çarpmış. Azra’yı aynı hastaneye götürmüşler. Doktor aynı doktor. Ameliya sona ermiş.

Doktor: “Kızınızın hiçbir şeyi yok. Azra bir iki güne kalmaz iyileşir. En güzel haber ise Azra beş altı gün sonra tekrar yürüyebilecek. Bir mucize oldu.”

Melike: “Kızımı görmek istiyorum.” demiş. Doktor da izin vermiş. Melike hanım ve Mustafa Bey koşarak Azra’nın yanına gitmişler.

Azra: “Ne oldu bana?” demiş. Babası kızına: “kızım sana bir müjdemiz var.” demiş. Azra: “Neymiş bu müjde?” Melike: “ Beş altı gün sonra tekrar yürüyebileceksin!”

Azra sevinç içinde: “ Olley, yaşasın!!” diya bağırmış.

Azra taburcu olduktan sonra evine gitmiş. Aradan 1yıl geçmiş. Azra 11 yaşına girmek için tam pastanın mumunu üfleyecekmiş ki Armut kapının önünde havlıyormuş. Azra kapıyı açmış. Armut’un ağzında çiçek varmış, bu Armut’un Azra’ya hediyesiymiş. Armut o günden sonra Azra’nın köpeği olmuş. Azra’da o elbiseyi tüm özel günlerinde giymiş. Azra’nın en mutlu günü o gün olmuş. Azra Armut’un ona getirdiği çiçeği kurutmuş, sonra armutlu çerçeveye koymuş. Odasında duran çerçeveye bakıp kocaman bir “ohhh” çekmiş. O çerçeveye baktıkça hep sakatlığını, kayboluşunu, yaşadığı o kabus dolu günleri hatırlamış. Azra’nın sakatlandığı gün Engelliler haftası olarak anılmış.

